

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΠΟΥΖΟΣ

Ιμαρέτ

Φάρσες, πόλεμος και όνειρα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

2

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ιμαρέτ 2 – Φάρσες, πόλεμος και όνειρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Καλπούζος
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Αντώνης Χαλκιάς,
Κωστής Παπαδόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Γιάννης Καλπούζος, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1349-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1350-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

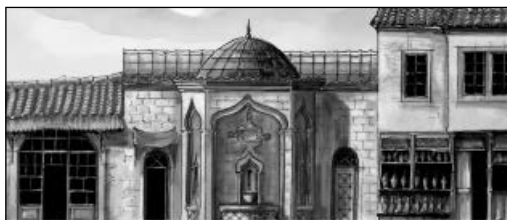
PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΠΟΥΖΟΣ

Ιμαρέτ

Φάρσες, πόλεμος και όνειρα

*Εικονογράφηση: Αντώνης Χαλκιάς,
Κωστής Παπαδόπουλος*

Ο Νετζίπι θυμάται

Η ζωή μου έπεσε και χάθηκε όπως ένα φωτεινό αστέρι. Ένα αστέρι που το γκρέμισα μονάχος μου. Σε κανέναν άλλο δεν καταλόγιζα όσες ευθύνες χρέωνα στον εαυτό μου, κι ας έφταιξε κι ο Ντογάν κι ο πατέρας μου.

Υπήρξα άτολμος. Επέτρεψα να με οδηγήσουν τα πιο ταπεινά ένστικτά μου. Φέρθηκα βάνουσα σε ό,τι αγάπησα πιο πολύ στον κόσμο. Πλήγωσα ό,τι μου έδινε ζωή.

Έπρεπε να έχω το θάρρος να φύγω. Είτε να περάσουμε παράνομα τα σύνορα και να βρεθούμε στην Ελλάδα είτε να χαθούμε στην αχανή Οθωμανική Αυτοκρατορία. Κάπου αλλού, με κάποιον τρόπο, θα κτίζαμε το όνειρό μας.

Η Καλίλα έφυγε. Το άρωμά της, η ανάσα της, η εικόνα της έμειναν ανεξίτηλα μέσα μου. Υπήρχε παντού. Σε κάθε μου σκέψη, σε κάθε γωνιά και στενό της πόλης.

Στην τρώγλη όπου μέναμε δε γύρισα ούτε για μια στιγμή. Δεν περπάτησα ποτέ ξανά στα σοκάκια της

συνοικίας Αλμπαναριά. Προσπαθούσα να κρύψω ό,τι πλήγωσε την Καλίλα και ό,τι έφερνε στον νου μου τις άθλιες μέρες. Κράτησα τις καλές στιγμές, δραπετεύοντας με τη φαντασία μου, κι ας γυρνούσαν πολλές φορές σαν μαχαίρι και με χτυπούσαν. Κι ας πονούσα. Ήθελα να πονώ, γιατί έτσι την ένιωθα ακόμα πιο έντονα.

Έπειτα από τον θάνατο του πατέρα μου, επέστρεψα στο πατρικό μου σπίτι. Ένα σπίτι χωρίς ζωή, άδειο, μελαγχολικό. Η μάνα μου να κλαίει τον μακαρίτη πατέρα μου και μαζί να καταριέται τη Νιλγκιούν, θεωρώντας την υπεύθυνη για όλα τα κακά που μας είχαν συμβεί. Η Σιρίν ζούσε πια με τη δική της οικογένεια κι ο Μπεχζάτ φευγάτος, να γυρίζει ως караγκιοζοπαίχτης από πολιτεία σε πολιτεία δίνοντας παραστάσεις. Μόνο στο ισόγειο, ο παππούς Ισμαήλ με την ήρεμη στάση του απέναντι στη ζωή απάλυνε κάπως τον πόνο μου.

Θύμιζε το σπίτι μας την Οθωμανική Αυτοκρατορία, καθώς σιγά σιγά διαλυόταν, και η μία χώρα μετά την άλλη σχημάτιζαν ξεχωριστά κράτη. Όσο για μένα, δε μ' ένοιαζε, δεν παρακολουθούσα καν τις εξελίξεις. Έμοιαζα σαν να μην ήθελα πια να ζήσω.

Κλεινόμουν στο σπίτι ή έβγαινα μοναχικούς περιπάτους μέχρι το ποτάμι, τη γέφυρα και το ιμαρέτ. Κάθε βήμα και μια ανάμνηση με την Καλίλα. Κάθε βήμα και μια πληγή. Έστεκα με τις ώρες κοιτάζοντας τα θολά νερά του Αράχθου ή ανέβαινα στο Πετροβούνι κι έστρεφα το βλέμμα μου πέρα στον Αμβρακικό κόλπο,

όρθιος κι ασάλευτος. Κι όταν συναντούσα στην πόλη φίλους, συγγενείς και γνωστούς, δεν απαντούσα στους χαιρετισμούς τους. Για ένα διάστημα νόμιζα ότι θα έχανα τα λογικά μου.

Ωστόσο η ζωή, καταπώς έλεγε ο παππούς Ισμαήλ, μπορεί να σε ρίχνει μπαμ και κάτω με τη γροθιά της, ξέρει όμως και τον τρόπο να σε σηκώνει πάλι.

«Γιαβάς γιαβάς, Νετζίπ, σιγά σιγά. Με τον καιρό θα μάθεις να μην πέφτεις μπαμ και κάτω. Θα μάθεις να περιμένεις τη γροθιά. Γιατί αργά ή γρήγορα από κάπου θα 'ρθει. Είτε είναι γροθιά από τον πόνο του έρωτα, είτε από την αρρώστια και τον θάνατο αγαπημένων προσώπων, είτε από χίλια δυο άλλα. Και πρέπει να είσαι έτοιμος, να την περιμένεις τη γροθιά».

Τέτοια ήταν τα λόγια του, κι όχι όπως αλλωνών, που μου ξεφούρνιζαν με μεγάλη ευκολία: «Κι αν σου φύγει η Ραϊσέ, καλά να 'ναι η Σεκιουρέ». Να βρω, δηλαδή, άλλη γυναίκα. Θαρρείς κι η αγάπη κι ο έρωτας είναι κρέας που το αγοράζεις στον χασάπη.

Πολύτιμα ήταν και τα λόγια του Λιόντου, παρά τη νεαρή του ηλικία: «Κράτα την Καλίλα μέσα σου, στη σκέψη σου», με παρότρυνε. «Είναι κομμάτι της ζωής σου».

Ο παππούς Ισμαήλ, ο Λιόντος, οι ανάγκες της επιβίωσης, τα μυστικά της ζωής, όλα βοήθησαν να σταθώ και πάλι όρθιος. Όρθιος, όπως με ήθελε και η Καλίλα.

Ο πατέρας μου έδειξε στο τέλος της ζωής του την καλοσύνη του, κι ας μην πήγα να τον δω. Μετάνιωσα, αλλά ήταν πια αργά. Δεν του συγχωρούσα τη στάση

του για την Καλίλα. Όμως, αν πάσχιζα με κάποιον τρόπο να τη γνωρίσει, ίσως άλλαζε γνώμη. Μου είχε προτείνει ο παππούς Ισμαήλ να την πάω κρυφά σ' εκείνον στο ισόγειο και θα κανόνιζε να τη γνωρίσει ο πατέρας μου. Όμως τότε με κράταγε το πείσμα κι αρνήθηκα, δεν άκουγα κουβέντα. Ήταν σφάλμα μου, γιατί πιστεύω ότι θα τη συμπαθούσε.

Εκτός από το σπίτι, μου κληροδότησε ο πατέρας μου και όσα συμβόλαια είχε υπογράψει για την ενοικίαση φόρων. Τα ποσά των ενοικιάσεων τα είχε προπληρώσει στο κράτος παίρνοντας δάνεια, κι αν δεν εισπράττονταν οι φόροι, θα καταστρεφόμεστε οικονομικά. Ακόμα κι αν δε νοιαζόμουν για τη δική μου ζωή, έπρεπε να ενδιαφερθώ για τη μάνα μου, τον παππού Ισμαήλ, αλλά και την υπηρέτριά μας, τη Φατμέ, και τη Μαρούλα, την υπηρέτρια της Κύκκαρη, που έμενε πια στο σπίτι μας. Πλάσματα του Θεού ήταν κι εκείνα.

Έτσι, συνέχισα τη δουλειά του πατέρα μου κι έγινα ενοικιαστής φόρων ή ιλτιζαμζής στα οθωμανικά. Η εμπειρία μου για όσο καιρό εργάστηκα στον Καραπάνο με βοήθησε ν' αντεπεξέλθω στις απαιτήσεις του επαγγέλματος.

Η δουλειά με απορρόφησε και λειτούργησε λυτρωτικά στην τραυματισμένη μου ψυχή. Κυλώντας ο χρόνος, κι αφού πέρασε μεγάλο διάστημα χωρίς να βγω ούτε ένα βράδυ στην πόλη, αν και ο Λιόντος με επισκεπτόταν τακτικά στο σπίτι, άρχισα δειλά να εμφανίζομαι ξανά στα διάφορα στέκια. Στο Γιαλί Καφενέ,

στου Μπαϊκούση, στο κέντρο του Κυρίτση, σε άλλους καφενέδες και ταβέρνες, αποφεύγοντας να πηγαίνω στο Καφέ Αμάν, που μου θύμιζε πιο έντονα την Καλίλα. Μόνιμη συντροφιά ο Λιόντος και περιστασιακά ο Γιοσέφ, ο Μεναχέμ και ο Βίτος.

Το 1875 συμπληρώναμε με τον Λιόντο είκοσι ένα χρόνια ζωής και φιλίας. Αντί να αδυνατίζει και να χάνεται, όπως συμβαίνει συχνά, γινόταν όλο και πιο στέρεη. Εκείνη την εποχή ο Λιόντος παρίστανε, κατά κάποιον τρόπο, το κοκορόπουλο. Ζούσε τη νεανική του τρέλα. Ερωτευόταν κάθε τόσο, συνήθως πολύ μεγαλύτερες γυναίκες, κι όταν το κατάφερνε, έκανε σχέση μαζί τους.

Τραβούσε κι ο ίδιος τις γυναίκες σαν τον μαγνήτη. Ήταν ξανθός, με γαλανά μάτια, αδύνατος και μετρίου αναστήματος, αλλά όλο νεύρο, με όμορφα χέρια και λεπτό μουστάκι, αισθησιακή φωνή, αν και παράφωνος όταν τραγουδούσε, πανέξυπνος κι ανυπόμονος. Όμως, πάνω απ' όλα ο μαγνητισμός του βρισκόταν στο χαμόγελό του. Είχε δυο πλαϊνά δόντια μικρότερα από το κανονικό, κι όταν χαμογελούσε, προσέδιδαν στο πρόσωπό του μια έκφραση διαβολικής γοητείας. Ακατανίκητη.

Συνήθως «ψάρευε» τις τρυφερές υπάρξεις στο μαγαζί του, μολονότι δεν ήταν εύκολο να διακρίνει κανείς αν εκείνος ήταν ο ψαράς ή αν τον έπιαναν εκείνες στο αγκίστρι τους. Το πιθανότερο είναι ότι άπλωναν τα δίχτυα τους οι γυναίκες, κι ο Λιόντος απλώς αφηνόταν να τον σύρουν στις μοσχομύριστες αγκαλιές τους. Ήσαν βεβαίως γυναίκες της ανώτερης κοινωνικής τά-

ξης, οι οποίες μπορούσαν να κυκλοφορούν πολύ πιο ελεύθερα σε σχέση με τη φτωχολογιά. Άλλωστε, τα ήθη ανάμεσα στις φτωχές οικογένειες ήταν πολύ αυστηρά.

Όσο κεραυνοβόλα και με πάθος ερωτευόταν ο Λιόντος, τόσο γρήγορα ξεφούσκωνε ο έρωτάς του. Ο ενθουσιασμός και η απογοήτευση χωρούσαν στο ίδιο ποτήρι, και κάθε ερωτική του περιπέτεια είχε έντονα το κωμικό και το τραγικό στοιχείο συνάμα. Κυρίως το κωμικό, θα έλεγα.

Μία από τις πρώτες που διεκδίκησαν θέση στην καρδιά του ήταν η Ελίζα. Τριαντάχρονη μελαχρινή καλλονή, παντρεμένη προ πενταμήνου μ' έναν εξηντάχρονο έμπορο.

Το κωμικοτραγικό στοιχείο στην προκειμένη περίπτωση είχε να κάνει με τους ευφάνταστους τρόπους που ανακάλυπτε ο Λιόντος για να συναντιούνται. Τις πρωινές και απογευματινές ώρες, όταν η Ελίζα μπορούσε να κυκλοφορεί, ήταν αδύνατον να βρεθούν χωρίς κάποιος να τους δει.

Το αρχοντικό της Ελίζας βρισκόταν κοντά στον Αϊ-Μηνά, και η επίσκεψη ενός νέου άντρα στο φως της μέρας θα κινούσε υποψίες. Επιστρατεύοντας τη δαιμονική του φαντασία, ο Λιόντος ξεπέρασε τον σκόπελο. Ντυνόταν μουσουλμάνο, φορώντας σαλβάρια και φαρδύ φουστάνι, χρυσοῦφαντο μεταξωτό πανωφόρι και στο κεφάλι λευκό γιασμάκι να του κρύβει το πρόσωπο, και την επισκεπτόταν στο σπίτι της. Ήταν χάρμα οφθαλμών να τον βλέπεις. Περιπατούσε ντροπαλά,

χωρίς να κοιτάζει δεξιά κι αριστερά, και κουνούσε ελάχιστα το κορμί του για να μοιάζει με γυναίκα.

Συχνά-πυκνά, περαστικοί και γείτονες έβλεπαν τη «μουσουλμάννα» να χτυπά την πόρτα του αρχοντικού της Ελίζας και να ξαναβγαίνει μια-δυο ώρες αργότερα. Όμως, το γεγονός ότι οι μουσουλμάνες σχεδόν ποτέ δεν κυκλοφορούσαν μόνες τους κι επιπλέον ότι σπάνια επισκέπτονταν χριστιανικά σπίτια τράβηξε την προσοχή ορισμένων και φρόντισαν να ενημερώσουν τον σύζυγο. Η Ελίζα δικαιολογήθηκε ότι ήταν η Ελληνίδα γυναίκα ενός νεοφερμένου στην πόλη μας Οθωμανού αξιωματικού, η οποία επιζητούσε τη συντροφιά της αφότου γνωρίστηκαν τυχαία στην αγορά.

«Να σταματήσει να 'ρχεται! Δε θέλω μπλεξίματα με Τούρκους, και μάλιστα στρατιωτικούς», την πρόσταξε ο άντρας της.

Κατόπιν αυτού, ο Λιόντος αναζήτησε άλλη λύση για να συναντιούνται και αποφάσισε να την επισκέπτεται μετά τα μεσάνυχτα. Σκαρφάλωνε στον μαντρότοιχο του αρχοντικού, κατέβαινε στον κήπο πατώντας σε μια λεμονιά, και η Ελίζα έβγαινε κρυφά να τον ανταμώσει.

Ένα βράδυ, κι αφού τ' αγκάθια της λεμονιάς τον καταξέσκισαν κατεβαίνοντας από τον μαντρότοιχο στον κήπο, περίμενε την Ελίζα, μα εκείνη δε φαινόταν πουθενά. Επί μία ώρα ξεροστάλιαζε στα σκοτεινά, ώσπου επιτέλους εμφανίστηκε και κλείστηκαν στην αποθήκη. Αιτία της αργοπορίας της ήταν η αϋπνία του άντρα της.

Ένα λεπτό αργότερα ακούστηκε ο σύζυγος να φωνάζει την Ελίζα. Ο Λιόντος τα 'χασε, όμως εκείνη ψυχραιμη βγήκε από την αποθήκη και παρίστανε ότι βολτάριζε στον κήπο.

«Δεν έχω ύπνο», δικαιολογήθηκε και συνέχισε να περπατά άνετη ανάμεσα στα δέντρα.

«Ούτε κι εγώ», απάντησε ο άντρας της και κάθισε σε ένα μαρμάρινο παγκάκι, καλώντας την κοντά του.

Ήταν Αύγουστος μήνας, ιδανική εποχή για νυχτερινή ρομάντζα, κι ο Λιόντος έμεινε δυο ώρες λουφαγμένος στην αποθήκη, μέχρι ν' αποσυρθεί το ανδρόγυνο. Και σαν να μην έφτανε αυτό, φεύγοντας και πηδώντας από την εξωτερική πλευρά του μαντρότοιχου, στραμπούλιξε το πόδι του κι επί δεκαπέντε μέρες βλαστημούσε την ώρα και τη στιγμή που σκέφτηκε την ιδέα να επισκεφτεί την Ελίζα στον κήπο της.

Στη συνέχεια ο Λιόντος αντέστρεψε το αρχικό σχέδιό του. Πλέον, μεταμφιεζόταν σε μουσουλμάνη η Ελίζα, κι εκείνος την περίμενε στο σπίτι του, κοπανώντας τη για λίγο από το μαγαζί. Ντυνόταν με μουσουλμανικά ρούχα στο αρχοντικό της, φορούσε από πάνω ευρωπαϊκό μακρύ πανωφόρι και σε μια ερμηκική γωνιά το έβγαζε και σκέπαζε το πρόσωπό της με το γιασμάκι.

Το σχέδιο αποδείχθηκε αποτελεσματικό, μέχρι τη μέρα που η Ελίζα συνάντησε στον δρόμο τον χωροφύλακα Τζαχίτ Χιουσάμ, υπεύθυνο για τη σεμνή δημόσια εμφάνιση των μουσουλμανίδων.

«Δεν είναι τρόπος αυτός που περπατάς», τη μάλω-

σε, καθώς η Ελίζα κουνούσε πέρα-δώθε το κορμί της, ενώ και το γιασμάκι της ανέμιζε αφήνοντας ακάλυπτο το μισό πρόσωπό της, γεγονός ανεπίτρεπτο για τις μουσουλμάνες.

«Άλλη φορά θα προσέχω», απάντησε κι έκανε να φύγει.

Το ύφος κι ο τόνος της φωνής της την πρόδωσαν. Χωρίς να διστάσει, ο Τζαχίτ τράβηξε το γιασμάκι κι αποκαλύφθηκε όλο το πρόσωπό της.

«Είσαι χριστιανή!» αναφώνησε.

«Ε, και; Θέλω να γίνω μουσουλμάνα!» αντέτεινε με θράσος η Ελίζα, ενώ τριγύρω συγκεντρώνονταν διάφοροι περίεργοι.

«Η συμπεριφορά σου προσβάλλει τη μουσουλμανική κοινότητα», είπε ο Τζαχίτ και την έσυρε στο διοικητήριο.

Η είδηση έκανε τον γύρο της πόλης σε ελάχιστο χρόνο. Ο ένας πρόσθετε σε όσα γνώριζε ο άλλος και στο τέλος αποκαλύφθηκε η σχέση του Λιόντου και της Ελίζας. Η ίδια ουδέποτε το παραδέχθηκε, όμως το γεγονός έγινε αιτία να διακόψουν τις σχέσεις τους.

Τα ανδραγαθήματα και τα παθήματα του Λιόντου βοήθησαν να ξαναγεννηθεί το χαμόγελό μου, αλλά και το γέλιο μου. Η φαντασία και ο παιχνιδιάρικος χαρακτήρας του μας οδήγησαν, κοτζάμ γάιδαροι πια, να στήσουμε την πιο εξωφρενική φάρσα στον Φάσγανο. Κι αφορμή, πέρα από όσα του είχαμε μαζεμένα, αποτέλεσαν οι υποψίες του Λιόντου ότι αυτός κάρφωσε

στον χωροφύλακα την Ελίζα για τις επισκέψεις της στο σπίτι του κι ότι δεν τη συνάντησε τυχαία στον δρόμο.

Ήταν Απόκριες. Σχεδόν ένας χρόνος αφότου έφυγε η Καλίλα. Το μεσημέρι του Σαββάτου της τελευταίας Αποκριάς, βρεθήκαμε με τον Λιόντο, τον Γιοσέφ, τον Μεναχέμ και τον Βίτο να σουλατσάρουμε στον δρόμο του Ρωμιοπάζαρου.

Ο Λιόντος κι εγώ φορούσαμε φουστανέλες, σκούφους, χαρτονένιες προσωπίδες μουντζουρωμένες με κάρβουνο και κρατούσαμε από ένα κανάτι. Ο Γιοσέφ και ο Μεναχέμ είχαν ντυθεί αρκουδιάρηδες, με προσωπίδες από δέρμα προβάτων, τομάρια αγελάδας έξω από τα ρούχα τους και στη μέση τους κρέμονταν κουδούνια και μεγάλα κρεμμύδια. Ο Βίτος μεταμφιέστηκε σε κορίτσι, με την προσωπίδα του ζωγραφισμένη κατάλληλα, περούκα από αλογοουρά και στο κεφάλι του έγερνε στραβά φορεμένο το φεσάκι, ενώ βασιτούσε κι ένα μπρούντζινο κύπελλο.

Εκατοντάδες μασκαρεμένοι, κατά μπουλούκια, πήγαιναν, έρχονταν και συγκεντρώνονταν σε διάφορα σημεία. Ένας πολύχρωμος γιορτινός κόσμος. Φώναζαν συνθήματα, έπιναν, τραγουδούσαν, χόρευαν, πειράζονταν μεταξύ τους και βωμολοχούσαν.

Ντυμένοι γενίτσαροι, φουστανελάδες, με γυναικεία φορέματα, μουντζουρωμένοι στο πρόσωπο και στα χέρια, άλλοι τάχατες Εβραίοι με μαύρα πανωφόρια ή Οθωμανοί με σαρίκια, άλλοι με ημίψηλα καπέλα, μπαστούνια και σμόκιν κι άλλοι με τα σακάκια φορεμένα

Αρτα 1875-1882. Οι δυο φίλοι, ο Λιόντος και ο Νετζζί, συνεχίζουν την περιπετειώδη ζωή τους με ολοένα αυξανόμενη ένταση.

Μεγαλώνουν, αντιμετωπίζουν δύσκολες στιγμές και γεγονότα, αλλά δεν παύουν και οι φάρσες προς τον ορκισμένο εχθρό τους, τον Φάσγανο, καθώς και οι κωμικές περιπέτειες του Λιόντου.

Δίπλα τους στέκεται ο παππούς Ισμαήλ, ενώ στην πορεία τους μπλέκονται άρχοντες και φτωχολογιά, φοροεισπράκτορες και λαθρέμποροι, ληστές και κολίγοι, η καταγωγή των μουσουλμάνων της Ηπείρου, οι αστείες παραστάσεις του τούρκικου *Καραγκιόζη*, οι χοροεσπερίδες, το Παρθεναγωγείο, ο πόθος των Ελλήνων για λευτεριά και οι απογοητεύσεις των Τούρκων, ο πόλεμος.

Ο Ντογάν γίνεται ακόμη πιο φανατικός. Ο τολμηρός Μπεχζάτ θα ξαφνιάσει τους δυο φίλους. Αποκαλύπτεται ο δολοφόνος του πατέρα του Λιόντου, ενώ ο μεγάλος έρωτάς του θα τον οδηγήσει σε απρόβλεπτες καταστάσεις.

Οι ελπίδες του ενός φίλου φαντάζουν εφιάλτες για τον άλλο, η ζωή τους φέρνει μπροστά σε μεγάλα διλήμματα, το όνειρο ξεπροβάλλει, χάνεται και ανατέλλει ξανά.

ISBN: 978-618-01-1349-5

9 | 786180 | 113495

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 16806

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr